

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio VII. De Morte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES TERTIUS.

DE MISERIIS,

*Quibus se illi implicant, qui
à suo fine deflectunt.*

MEDITATIO VII.

De Morte.

Præludium I. Imaginare tibi, te in mor-
tis articulo constitutum, extremum de-
cumbere, & jam preces pro te fieri, qui-
bus anima pro felici exitu commendatur.

Prælud. II. Pete à Dño gratiam, ut bene
concipias supremum hoc momentum, ex
quo æternitas dependet, atque ea adhi-
beas media, quibus ad illud rectè præpa-
reris.

PUNCTUM I.

*Mors considerata ad hanc
vitam.*

ES
COnsidera igitur, quòd mors
considerata ad hanc vitam ni-
hil aliud fit, quàm separatio ab om-
nibus rebus hujus mundi, juxta

D 3 illud

illud S. Job. *Homo verò cum mortuus fuerit, & nudatus.* Job. 14. v. 10. Illa enim separat ab omnibus dignitatum gradibus, ab omnibus voluptatibus, à parentibus, ab amicis, ab omni eo, quod nobis maximè in deliciis fuit, imò ab ipso etiam corpore. Si fuisses totius hujus universi Dominus & Gubernator, nihil tibi remanebit præter tumulum, & linteum, quo involvaris: *Et solum mihi superest sepulchrum.* Ex hac veritate bene ponderata plures conclusiones pro vita emendanda, moribusque reformandis, valde utiles deduci possunt.

Prima est, quòd absolutè separari debeamus ab illis rebus, quibus sine peccato, aut periculo peccati adhærere non possumus; an non enim insignis stultitia est, nolle cedere rationi, suæ salutis, & DEO, cum magno merito, quod denique sine ullo merito, necessitati, & morti cedendum erit? Heu!

Domi-

Domine, si explorem cor meum, an non reperiam aliquem talem affectum, aut sceleratum, aut periculofum, quem huc usque inconfulti animi cæcitas me celavit, quem instans mors mihi deteget, ut majori me dolore, & forfitan etiam desperatione percellat, quia non cognovi prius miseriam meam, quam cum non amplius esset remedio locus.

Secunda Conclusio est, quòd si *absolutè* separari debeas à rebus, quas sine crimine, aut sine periculo possidere non potes, debebis etiam separari ab illis, quas sine hujusmodi vitio possidere, posses. Hoc ergo nunc agamus. Primò enim per talem separationem renuntiamus aliquo modo, imò nos ipsos abstrahimus ab omnium rerum amore, tantò majori cum merito, quantò promptiori cum voluntate sponte, & liberè id præstamus. Secundò nos in præsentiarum longè majori facilitate nos

separamus, quia id paulatim, & sensim, ac velut sine sensu præstamus. Ex aduerso non potest non anima magnam sustinere violentiam, quando unico velut ictu, & in temporis momento avellimur à tot rebus, quæ nobis tantopere cordi sunt; & ideo tum maximè anima turbatur, ut metitò exclamet: *Siccine separat amara mors?* 1. Reg. 15. v. 32. Denique tertia ratio, quæ nos impellit, ut nosmet ipsos abstrahamus ab omnibus rebus, durante adhuc hac vita, est ista: quòd, si mors nos suo assultu, invadat, fortè tunc ita cor, & spiritum occupet, ut simul nobis tempus, & cogitationem, nos ad illam præparandi auferat, nec amplius nobis libertatem, & cordis promptitudinem relinquat; quæ tamen vel maximè necessaria est, ut omnia rectè pro supremo, & perquam periculoso illo articulo, dirigantur. Quoties jam id accidisse vidisti? & cur non aliena pericula,

& exempla nos cautos reddunt? Statue igitur, deinceps quotidie mori; quod S. Paulus fecit, cum dixit: *Quotidie morior.* 1. Cor. 15. v. 31. Omni die separa te ab aliqua re; quod opportunum erit remedium, ut suo tempore longè minori cum dolore, & labore moriaris. Oportet quotidie mori, ut discas semel bene mori. O beatos illos, quos mors sibi ipsis, & omnibus creaturis, iam mortuos inveniet! væ autem illi, quem mors sibi, & creaturis adhuc viventem reperiet!

PUNCTUM II.

Mors considerata ad alteram vitam.

PERpende, mortem consideratam ad alteram vitam, esse transitum ad unam æternitatem infinitè felicem, si in gratia decedamus; infinitè calamitosam, si in gravi peccato; quod S. Job. his verbis

expressit : *Homo verò , cùm mortuus fuerit , ubi , quæso , est ? Job. 14. v. 10.*

Si arbor , dixit Filius DEI , ceciderit versus meridiem , aut septentrionem , ibi semper manebit. O terribile momentum mortis , ex quo dependet una æternitas ! Nemo bis moritur. Quando peccator una vice mortuus est extra DEI gratiam , nullum prorsus ampliùs restat reparationis remedium : erit in æternum miser. O mors in peccato ! quàm parùm homines concipiunt mala , quæ ex te nascuntur , quia parùm admodum concipiunt , quid sit esse *æternum* , & *infernum* , hoc est , unum malum suò modò infinitum !

Conclusio prima , quæ ex hoc principio deduci debet , est : quòd velut summum , imò velut unicum negotium , quod in hoc mundo gerimus , considerare debeamus negotium bene moriendi ; quia in illo de æternitate agitur. Nihil grande

grande est, nisi quod æternum: omne bonum, aut omne malum, quod æternum non est, magni momenti non est; nec nostrum amorem, nec curam meretur. Solum, quod æternum est, nostra desideria, aut metus excitare debet. An non igitur extremæ dementiæ est tantum tempori servire, & ad ea omnes curas impendere, quæ cum tempore defluunt, & in momento evanescent; de æternitate autem, ne cogitationem quidem concipere? Nihilominus tamen vide, obsecro, deplorandam cœcitatem, & stultitiam Sapiëntium hujus mundi, qui peritura æternis præferunt. An non ego quoque in hoc stupidorum hominum numero censeripossim?

Conclusio secunda, quæ ex hac veritate sequitur, est: omnem esse movendum lapidem, & adhibendam cautelam, ut nobis DEUM, ejusque gratiam conciliemus pro supremo, & terribili illo momento,

quod nostræ initium dabit æterni-
tati. Nam si omnia totius mundi
commoda, & prærogativas possi-
derem, si tunc in gratia DEI con-
stitutus non ero, omnia erunt per-
dita, nihil mihi in omnem æterni-
tatem profutura. Hæc igitur pri-
ma, & summa mea cura, hic uni-
cus esse labor debet, eò semper to-
tis viribus coniti, ut pro ultimo
illo momento de gratia DEI me se-
curum reddam.

Sed hanc finalem gratiam me-
reri non possum. Quomodo igitur
de illa me certum reddam? Heu!
quid mihi proderunt omnes dili-
gentiæ, quas impendam? nimis ve-
rum est, mi DEUS, quòd illam me-
reri non possum. Verùm quia Tu
tantas mihi indulxisti gratias, etiam
tunc, cùm illis essem indignissi-
mus, in eam spem erigor: Te quo-
que hanc perseverantiæ gratiam,
cui bona mors affixa est, mihi lar-
giturum, licet eam non merear.
Spero etiam de tua infinita Miseri-
cor-

cordia; Te mihi medium suppeditaturum, quo illam eo, quo fieri potest, modo assequar, hoc est, per vitam sanctam, & ferventem; per virtutum Christianarum, & bonorum operum, fidele exercitium.

Verum omnino est, me non posse hanc gratiam obtinere, nec per meas virtutes, quia fallaces; nec per mea bona opera, quia valde imperfecta, Sed mors illa horrenda & crudelis, quam mei causa subiisti, sanguis ille pretiosissimus, quem pro me ad ultimam usque guttam effudisti, merita illa infinita, quæ pro me collegisti, hanc mihi fiduciam inspirant, jubentque firmissimè sperare, Te ad mortem æternam non condemnaturum, hominem, pro cuius salute infame Crucis opprobrium, & durissimæ mortis sustinere voluisti supplicium.

O mors, quàm amara est memoria tua homini pacem habenti

in substantiis suis ! Eccl. 41.

*Quoniam cum interierit, non
sumet omnia, neque descendet
cum eo gloria eius. Psal. 48.*

*Exibit spiritus eius, & rever-
tetur in terram suam: in illa die
peribunt omnes cogitationes eo-
rum. Psal. 145.*

MEDITATIO VIII.

De diversa dispositione
animam tepidam inter, & ferven-
tem, cum necesse erit coram

DEO comparere:

sive

De Judicio Particulari.

PUNCTUM I.

De morte animæ tepidæ.

A Nimæ tepidæ mors plena for-
midine, angustiis, & scrupu-
lis accidet. Causæ tantæ perturba-
tionis erunt. Primò neglectus
divinarum inspirationum, quibus
illa non tantum non respondit, sed
etiam